

L'aniversari de tia Marta

Diego Ceca Cabotà

IES Massamagrell

Demà serà l'aniversari de tia Marta. A tia Marta és difícil regalar-li coses. Ella és molt exigent. L'any passat li vaig regalar unes sabatilles de drap, d'eixes que solen ser fosques i folrades per dins i es va ofendre moltíssim, perquè deia que eixe regal era per a gent de la tercera edat. Jo no sé a quina edat pensa ella que pertany: si fóra per anys, hauria d'estar en la quarta o cinquena.

Sempre em recorde de l'aniversari de tia Marta perquè és justament després de l'aniversari de la mort de ma mare .

Ma mare va morir un dia abans, atropellada per un autobús, precisament quan estava preparant la festa per a la celebració del seu aniversari. Allò no va ser motiu per a què la festa s'anul·lara — ni de bon tros, tot al contrari!—. Aquell any celebrarem l'aniversari de tia Marta amb més alegria que mai. No se m'obliden les últimes paraules de mamà, tirada en la carretera, amb les rodes marcades al seu ventre trencant-la en dos:

—Fill meu, fill meu —em va dir la pobra—, no et preocupes per mi i arreplega totes les llandes de cervesa que estan rodant per la vorera de davant. Són per a la festa de ta tia. Ves i gaudeix, passa-t'ho bé i brinda per mi, i, quan la festa acabe, vine a veure'm llavors al cementiri; allí sí, allí plores una estoneta enfront de la meua tomba, però plora alt, que et puga sentir bé, que ja saps que últimament estic fatal de l'oïda.

—No et preocupes, mare, que així ho faré.

—Molt bé, fill, molt bé, així m'agrada.

—I ara què? Et deixe tota tirada i dessagnant-te?

—Sí, deixa'm, deixa'm — i dient açò ma mare va estirar la pota, tot donant el seu últim sospir, pronunciant un "ai" molt cursi—.

Mamà sempre va ser una santa, un poquet "pija", però una santa molt santa.

Quan van celebrar l'aniversari aquell any, me'n vaig anar cap al cementiri, com ella

em va dir, i allí estava la pobra, tota enterradeta. Em vaig posar a plorar i vaig plorar alt, molt alt, el més alt que vaig poder perquè ma mare em sentira, com ella em va dir. Vaig plorar tan alt que totes les ancianes que resaven per allí van suspendre les seues oracions per un instant per a mirar-me escandalitzades. Alguna, fins i tot, va eixir corrent del lloc, fugint com ànima que persegueix el diable. Era graciós veure la vella, vestida de negre, amb les faldes arromangades i corrent pels carrers del cementiri, com si fóra Carl Lewis a les Olimpíades de "Barcelona 92".

Des de llavors vaig al cementiri cada any i sempre consulte el regal de tia Marta amb ma mare, però enguany ha estat impossible: ma mare es deu haver assabentat de les meues obsessions amb la Laura, la meua companya, i com no li agraden eixes coses del sexe, deu estar prou enfadada, perquè per més que li rese, i per més que li plore, en esta ocasió està passant de mi i no em diu què regalar a la seua germana.

Bo, pitjor per a tia Marta! Com no sé què regalar-li i estic un poquet malament de "moneis", podria regalar-li...Déu, redéu, quina idea més bona, podia regalar-li l'arcàngel de granit que presideix el panteó de la família Echevarria. Els Echevarria estan ja tots morts i ningú trobarà a faltar l'àngel eixe de pedra. Total a tia Marta sempre li ha encantat l'art, i l'escultura, en particular. Hi ha un gran problema. A l'arcàngel no hi ha qui el separe del sòl. Primer perquè està perfectament ancorat i pegat amb ciment del bo i, segon, perquè deu pesar una barbaritat. Des de lluny no pareixia tan gran, és a dir, que, encara que es poguera arrencar, aquesta estàtua deu pesar una burrada. Jo no crec que pugui portar-la des del cementiri fins casa de tia Marta, carregant amb ella. Acabaria mort. Tracte de buscar alguna forma de portar eixe pes pesat a casa de tia Marta, però no, no hi ha manera. Com més ho pense més difícil se'm fa. Segur que hi ha altres solucions més factibles. Mire al meu voltant, buscant qualsevol cosa que m'inspire què regalar a tia Marta, i llet!, com no hi havia caigut abans! Li regalaré un ram de flors. Les flors són molt boniques i també li encanten. A més, per ací n'hi ha moltes.

Arrencaré algunes roses dels rams, roses roges, que són les que més m'agraden. Eixes que té la làpida tercera de la segona filera són genials. Ja està, ja les tinc, ja són meues. Agafaré alguns gladiols i uns quants crisantems. Ara tractaré de formar el ram. Formar un ram de flors és una tasca molt complicada. Per més que he marejat les flors no he aconseguit posar-les de forma original i estèticament acceptable. Els he donat tantes voltes que les flors, al final, s'han marcit. Més val que les tire. Està bé que es regalen flors gratis del cementiri a una tia el dia del seu aniversari, però no flors marcides, ja que això

seria el súmmum dels súmmums. Què puc fer? Com podré compondre un ram sense que se'm desfacen les flors? Ah, ja sé què faré. Li regalaré a tia Marta el ram de ma mare. Total ella enguany no se l'ha merescut. Això per no parlar-me i perquè segueixes enfadada perquè m'agrada tocar-li les cames a la meua amiga Laura. Ara t'aguantes, i, si vols flors, t'esperes fins l'any que ve.

Mira que fer-me vindre fins el cementiri per a després quedar-se més callada que una morta...!

Per descomptat algunes vegades a ma mare no hi ha qui l'entenga!